

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 sierpnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Izabela Kosińska – Szota

Protokolant: staż. Magda Biernat

po rozpoznaniu w dniu 27 lipca 2016 roku w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa M. J.

przeciwko Gminie K.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. oddała powództwo,

II. zasądza od powoda M. J. na rzecz strony pozwanej Gminy K. kwotę 360 zł tytułem kosztów procesu.

Powód M. J. wniósł o pozbawienie wykonalności w całości wyroku w sprawie (...) wydanego w dniu 18 lutego 1999 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 29 czerwca 2007 roku, a w uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w dniu 5 kwietnia 2016 roku komornik sądowy A. M. pod sygnaturą (...) na wniosek Gminy K. wszczął wobec powoda egzekucję o eksmisję z lokalu użytkowego przy ulicy (...) w K. w oparciu o wskazane wyżej orzeczenie. Powód podniósł, że nastąpiło przedawnienie roszczenia, bowiem, jest to roszczenie okresowe i przedstawił na tę okoliczność umowę czynszu. Ponadto podniósł, że do czasu powodzi prowadził działalność gospodarczą, a po powodzi wyremontował lokal na własny koszt. Strona pozwana w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych podnosząc w odpowiedzi na pozew, że żądanie powoda o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wyroku w sprawie (...) z dnia 18 lutego 1999 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 29 czerwca 2007 roku w sprawie opuszczenia, opróżnienia i wydania Gminie K. lokalu użytkowego położonego w K. przy ulicy (...) ze względu na przedawnienie pozbawione jest podstawy prawnej, bowiem, w ocenie strony pozwanej jest to roszczenie niemajątkowe i w związku z tym nie podlega przedawnieniu stosownie do artykułu 118 i 125. Ponadto strona pozwana wskazała, że na podstawie artykułu 840 paragraf 1 k.p.c. dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości, albo w części i jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło, albo nie może być egzekwowane. Zdaniem strony pozwanej w przedmiotowej sprawie nie zaistniała żadna z tych okoliczności wymienionych w artykule 840 paragraf 1 punkt 2 k.p.c. Sąd ustalił następujący stan faktyczny. W dniu 18 lutego 1999 roku Sąd Rejonowy w Kłodzku wyrokiem zaocznym w sprawie z powództwa Gminy K. przeciwko M. J. nakazał pozwanemu M. J., aby opuścił, opróżnił i wydał Gminie K. lokal położony w K. ulica (...) składający się z jednej izby o powierzchni 21,80 metra kwadratowego, zasądził od M. J. na rzecz Gminy K. 981 złotych 49 groszy z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 1998 roku oraz koszty w kwocie 158 złotych 50 groszy i wyrokowi nadał regułę natychmiastowej wykonalności. Odpis wyroku zaocznego został doręczony pozwanemu w dniu 25 lutego 1999 roku. W dniu 29 czerwca 2007 roku na wniosek Gminy K. została nadana wyrokowi klauzula wykonalności. Dowód znajdujący się w aktach Sądu Rejonowego w Kłodzku w sprawie (...), wyrok zaoczny, karta 10 i potwierdzenie

odbioru przez pozwanego, karta 13. W dniu 5 kwietnia 2016 roku Komornik Sądowy przy (...) A. M. zawiadomił o wszczęciu egzekucji M. J.. Postępowanie egzekucyjne dotyczyło świadczenia niepieniężnego o opróżnienie lokalu użytkowego położonego w K. przy ulicy (...) na podstawie tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 18 lutego 1999 roku w sprawie (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 29 czerwca 2007 roku. Dowód, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji, karta 2 akt niniejszej sprawy. Sąd zważył, co następuje. Powództwo podlegało oddaleniu. Powód oparł swoje powództwo na podstawie artykułu 840 paragraf 1 punkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego zgodnie, z którym dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części, albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło, albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem jest orzeczenie sądowe dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania sprawy. Na pierwszy rzut oka można byłoby domniemywać, że istotnie nastąpiło przedawnienie dochodzonego roszczenia, bowiem, od daty wydania wyroku zaocznego w sprawie (...) upłynęło już więcej niż 10 lat, ale powód pomija, że w zakresie, czy to wygaśnięcia zobowiązań, czy to braku możliwości ich egzekwowania w Kodeksie cywilnym znajdują się szczegółowe uregulowania. Przede wszystkim wskazać należy, że zgodnie z przepisem artykułu 223 Kodeksu cywilnego paragrafu 1, jeżeli chodzi o powództwo o wydanie lokalu, nie o zapłatę, tylko o wydanie, roszczenia właściciela przewidziane w artykule poprzedzającym nie ulegają przedawnieniu, jeżeli dotyczą nieruchomości. A zatem, bez względu na to, ile upłynie czasu roszczenie o wydanie, a takim było roszczenie określone w wyroku z dnia 18 lutego 1999 roku w punkcie pierwszym polegało na obowiązku wydania przez dłużnika, którym był pan M. J. lokalu położonego w K. przy ulicy (...). Zatem, to roszczenie nigdy nie ulega przedawnieniu. Niezależnie od tego, nawet, gdyby uznać, że ten przepis nie ma zastosowania, chociaż Sąd stoi na stanowisku, że przepis ten znajduje zastosowanie, co, do punktu pierwszego rozstrzygnięcia dotyczącego wydania nieruchomości, to powód nie zwraca uwagi, że w niniejszej sprawie nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia, a to wskutek nadania klauzuli wykonalności w dniu 29 czerwca 2007 roku. Była to czynność przedsięwzięta przez Gminę K. celem prowadzenia egzekucji. W związku z tym zgodnie z przepisem 123 paragraf 1 punkt 1 Kodeksu cywilnego bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed Sądem lub innym organem powołanym do rozpoznania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju, albo przed Sądem Polubownym przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia, albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Czyli, jeżeli chodzi o rozstrzygnięcie, co, do punktu drugiego o zapłatę to jest to termin dziesięciu lat od daty prawomocności, ale on do 2009 roku nie upłynął, bo w 2007 roku został przerwany na skutek nadania klauzuli wykonalności temu wyrokowi. W związku z tym od 29 czerwca 2007 roku ponownie zaczął bieg, jeżeli chodzi o roszczenie w punkcie drugim wyroku, termin dziesięcioletni przedawnienia, a to wszystko wynika z przepisu artykułu 125 paragraf 1. Roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju, albo orzeczeniem Sądu Polubownego, jak również roszczenie stwierdzone ugodą zawartą przed Sądem, albo przed Sądem Polubownym, albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez Sąd przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenie okresowe roszczenia o świadczenie okresowe należne w przyszłości ulegają przedawnieniu trzyletniemu. To ostatnie zdanie nie ma zastosowania do niniejszej sprawy, bowiem, Sąd nie rozstrzygał o roszczeniu na przyszłość, o roszczeniu okresowym, tylko oczywiście określił jakiś zaległy czynsz, wydał rozstrzygnięcie w punkcie drugim od daty prawomocności orzeczenia, czyli licząc 7 dni od dnia 25 lutego 1999 roku, wyrok zaoczny się uprawomocnił, bo pan nie złożył sprzeciwu, rozpoczął dziesięcioletni bieg terminu przedawnienia przerwany nadaniem klauzuli wykonalności w dniu 29 czerwca 2007 roku. A więc również, co, do pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w zakresie punktu drugiego to pana żądanie nie zasługiwało na uwzględnienie. Odnosząc się jeszcze do kwestii przedawnienia roszczenia o wydanie lokalu to Sąd zwraca uwagę, że nie może być mowy o tym, że dłużnik w sprawie o egzekucję świadczenia polegającego na wydaniu nieruchomości mówi, że upłynął dziesięcioletni termin przedawnienia, bowiem, to prowadziłoby do sytuacji następującej, jest pozbawiony tytuł wykonawczy wykonalności, oczywiście hipotetycznej, upływa dziesięcioletni termin przedawnienia, dłużnik nie wykonuje, zasłania się tym zarzutem przedawnienia, że przez 10 lat wierzyciel nie wykonywał tytułu i Gmina w tym przypadku, no, nie może tego obowiązku wyegzekwować, w związku z tym powinna wystąpić do Sądu. Występując do Sądu ponownie o wydanie lokalu w K. naraziłaby się na zarzut res iudicata, że o tym przedmiocie Sąd już rozstrzygnął, bo rozstrzygnął wyrokiem z dnia 18 lutego 1999 roku. Sąd nie może dwukrotnie rozstrzygać w tym samym przedmiocie

i to skutkowałoby odrzuceniem pozwu i de facto prowadziłoby do tego, że Gmina by nie mogła tego prawa odzyskać, prawa własności. Dlatego jest to zastrzeżenie w artykule 223 paragraf 1, że roszczenia o wydaniu nieruchomości nie podlegają przedawnieniu. A więc tutaj ten przepis artykułu 125, roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem Sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju wykluczyć, nie ma zastosowania, ale proszę zwrócić uwagę, jest tu mowa o zastrzeżeniu, chociażby termin przedawnienia roszczeń był krótszy, a tutaj to roszczenie o wydanie nie przedawnia się. A więc ten przepis nie ma zastosowania do roszczenia o wydanie nieruchomości. Dlatego Sąd w tym zakresie powództwo oddalił. Jeżeli chodzi o oddalenie, co, do punktu drugiego, abstrahując od tego, czy pan spełnił świadczenie, bo jeżeli zostało spełnione, to też podlega oddaleniu, bo nie ma, czego pozbawiać, zresztą strona pozwana wniosła o egzekucję świadczenia polegającego na wydaniu nieruchomości i co, do punktu drugiego orzeczenia zawartego w wyroku zaocznym z 18 lutego 1999 roku, to tak, jak Sąd wskazał ono oczywiście się przedawnia, ale w tym konkretnym przypadku była przerwa biegu przedawnienia i ono biegło na nowo, a te terminy na chwilę obecną nie upłynęły, w związku z tym Sąd oddalił powództwo. Na marginesie tylko Sąd wskaże, że twierdzenia strony pozwanej, iż to roszczenie o wydanie jest roszczeniem niemajątkowym są chybione, bowiem, jest to jak najbardziej roszczenie majątkowe, aczkolwiek mimo błędnego twierdzenia podstawy prawne wskazane w odpowiedzi na pozew w istocie były prawidłowe i prowadziły do takiego stanowiska, jakie Sąd wyraził poprzez oddalenie powództwa w niniejszej sprawie. Sąd zgodnie z przepisem artykułu 98 paragraf 1 i 3 zasądził od pana powoda, jako przegrywającego proces na rzecz strony powodowej kwotę 360 złotych tytułem kosztów procesu mając na względzie przepis paragrafu 2 punkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, Dziennik Ustaw z 2015 roku, pozycja 1804.